

РЕШЕНИЕ

№ 6033

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 19.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1014** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност и Закона за корпоративното подоходно облагане.

С жалба от [фирма] се оспорва издадения от органи по приходите, при ТД на НАП – С. РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221418007403-091-001/31.07.2019 г., В ЧАСТИТЕ, потвърдени/изменени с Решение № 2157/19.12.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

Пред Съда дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира заключение на съдебносчетоводна експертиза, прието без възражения от страните; претендира възстановяване на разноски за водене на делото – държавна такса и депозит за вещо лице, за които не представя списък; представена е допълнително писмена защита.

Ответникът, чрез процесуален представител – юрисконсулт: оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 2157/19.12.2019 г. мотиви, касаещи потвърдените части от ревизионния акт; счита, че заключението на съдебносчетоводната експертиза не променя изводите, полсужили като основание да бъде потвърден частично ревизионния акт; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Доводите за неоснователност на жалбата са развити и в последващо представената писмена защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобразява приетите по делото доказателства, становищата на страните и заключението на съдебносчетоводната

експертиза, приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2 на чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 2157/19.12.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

Ревизия е първа за данъчните периоди по: ЗДДС – от 01.12.2012 г., до 31.08.2018 г.; ЗКПО – 01.01.2013 г., до 31.12.2017 г. Възложена е с редовно издадени от компетентен орган по приходите, на длъжност „началник сектор“ заповеди. Въз основа на съставен (л. 46 от делото), срещу който не е подадено възражение е издаден процесният РА (л. 38). Ревизионният акт е отменен от решаващия административен орган с Решение № 2157/19.12.2019 г. в частта по ЗДДС за данъчните периоди: м.м. 07, 10, 11. 2013 г.; м.м. 01, 04, 05, 07, 08, 12. 2014 г.; м.м. 01, 03, 04, 06, 10. 2015 г.; м.м. 03, 05, 09, 10, 11. 2016 г.; м.м. 05, 06-12. 2017 г.; м.м. 01, 03 и 04.2018 г.

Частите, които решаващият административен орган е изменил/потвърдил и които са предмет на жалбата до Съда са, както следва:

А/ в частта по ЗДДС: 1. непризнато, на основание чл. 70, ал. 5 ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от името на: [фирма] (№№: 60/26.06.2013г.; 69/28.06.2013 г. и 46/29.03.2014 г.); [фирма] (№1017/22.12.2012 г.); [фирма] (№№: 1503/25.01.2013 г.; 1506/30.01.2013 г.; 1509/28.02.2013 г. и 1513/30.04.2014 г.);

2. непризнато, на основание чл. 69, ал. 1, чл. 70, ал., 1, т. 2 ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от името на: [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма];

Б/ корекции, на основание чл. 26, ал. 1 ЗКПО, на декларирания от дружеството – жалбоподател финансов резултат, съответно за годините 2013 – 2017, със стойността на отчетените разходи по фактурите от Й.“ Е., [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма].

Дейността на [фирма] през ревизираните периоди е свързана с изготвяне на декори, реклами на напитки, на храни, на магазини, фууд стайлинг, проектиране и изработка на специални реквизити, специални ефекти при изработка на реклами. За да откажат да уважат претенцията на [фирма] за приспадане на данъчния кредит, начислен с фактурите по т. А.1 по – горе, издателите на РА и ответникът се позовават на безспорно установените и неопровергани факти, че описаните фактури от [фирма], [фирма] и [фирма] са издадени с дати, след дерегетиране на дружествата по ЗДДС, съответно на 12.06.2013 г., 07.12.2011 г. и 03.01.2013 г. Съдът споделя изцяло становището на ответника в тази връзка. Правото на приспадане на данъчен кредит задължително е обвързано с изискването (арг. чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС), стоките или услугите да са предмет на облагаема доставка, което означава

доставката да е извършена от данъчно задължено лице по този закон (чл. 12, ал. 1 ЗДДС). От друга страна, изискуемостта на данъка (чл. 82, ал. 1 ЗДДС) и задължението за начисляването му (чл. 86, ал. 1, ал. 2 ЗДДС) са свързани с условието, доставчикът по облагаема доставка да е регистриран по този закон. Процесните фактури, издадени от името на [фирма], [фирма] и [фирма], след като те вече са били дерегетиранни е в нарушение на изричната забрана по чл. 107, ал. 1 ЗДДС. Обратното би означавало деформиране механизма на данъчно предимство. Позоваването на жалбоподателя (писмена защита) на решението на СЕС, по дело № 438/2009 г. не е удачно за случая и само по себе си не оборва констатациите на ревизиращите органи. Решението касае случай, при който доставчикътжизначално не е бил регистриран, но не е бил спорен

въпросът за реалността на документираните с фактурите доставки, докато [фирма], [фирма] и [фирма] са били deregистрирани по инициатива на орган по приходите, на основание чл. 110, ал. 1, т. 3, вр. чл. 176 ЗДДС, и въпреки това, от тяхно име са издадени впоследствие данъчни фактури. Както цитираното решение на Общността съд, така и всички такива, касаещи общата система на ДДС не изключват правото на държавата – членка, противопоставяйки се на данъчни измами да изследва всеки отделен случай. В процесния случай отказът да бъде признат кредита, начислен с фактурите от името на [фирма], [фирма] и [фирма] е обвързан, освен с констатацията за deregистрация на дружествата, така и със заключението, че доставките не са реално извършени, а те: не са намерени и не са представили изискани счетоводни документи; фактурите не били включени в дневниците за продажби. Заключението на съдебносчетоводната експертиза, че „получените“ доставки на услуги са счетоводно отразени при жалбоподателя като текущ разход за основната дейност на дружеството, с право на пълен данъчен кредит по счетоводна сметка 602 “Разходи за външни услуги“, не променя горните изводи. Твърдението на оспорващото дружество (писмената защита), че се касае за реални доставки, за което „по преписката“ са налични „достатъчно доказателства“, а фактурите били включени в СД по ЗДДС, не може да бъде споделено, понеже е невярно, предвид изтъкнатите по – горе и неопровергани констатации.

Съдът не намира основания да дискредитира ревизионния акт и в частта по т. А.2, по – горе - непризнато, на основание чл. 69, ал. 1, чл. 70, ал. 1, т. 2 ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от: [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], за закупени: мебели, хладилник, миялна машина, телевизор и др., както и двете фактури от [фирма].

С двете фактури, издадени от името на [фирма] е документирано обработване на метални детайли и обслужване на снимачна площадка. Видно е от констатациите на ревизиращите органи по приходите, неопровергани и в по време на съдебното производство, че дружеството не е намерено, съответно не е представило счетоводни документи, а фактурите не са включени в дневниците за продажби, а дружеството не е разполагало с наети работници. Последните констатации представляват косвена индиция в подкрепа на заключението, че това дружество не е извършило реално документираните с двете фактури доставки. От страна на [фирма] също не е предоставена информация за взаимоотношения с [фирма], за получаване на доставките, за начин на плащане и пр.

Отказът да бъде признат данъчният кредит по фактурите от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], за закупени: мебели, хладилник, миялна машина, телевизор и др. е свързан със становището, че закупените стоки не се използват за целите на извършваната от ревизираното дружество дейност, понеже: стоките са се намирали (използвани са) на следните адреси в [населено място]: [улица], представляващ частен дом, ползван за работилница и склад, без наличен договор за ползване (наем); [улица] – жилище на дъщерята на управителя, на „Д.“. В протокола за проверката е констатирано също, че вещите се ползват за нуждите на домакинствата, обитаващи посочените адреси. Стоките, според заключението на счетоводната експертиза са отразени при жалбоподателя, като дълготраен актив за основната дейност на дружеството - съхранение на компютри и рекламни материали, за осъществяване на фууд стайлинг - демонстрационно пространство за приготвяне на ястия, визуализация на рекламни ефекти, по счетоводна сметка 206 “Офис

обзавеждане“. Отново според експертното заключение: закупеното оборудване е предоставено и за ползване, на основание рамков договор от 05.01.2016 г. за извършване на услуги, сключен със С. Р. С., според който тя е приела да извърши изработка на детайли от декори, конструкции, транспортни, монтажни и демонтажни дейности по обслужване на снимачни площадки, фууд стайлинг – включващ проучване, подбор, доставка и съхранение на продукти, приготвяне на рецепти по изисквания на възложителя, демонстрация пред клиенти, проектиране, подготовка и реализация на продуктови кадри. Твърдението на вещото лице не способства за опровергаване заключението на издателите на ревизионния акт, че закупените стоки не се използват (арг. чл. 69, ал. 1 ЗДДС) за целите на извършваните от [фирма] облагаеми доставки, тъй като не се обориха доводите на издателите на РА и тези на ответника.

Като правилен и законосъобразен Съдът преценява ревизионния акт и в частта по ЗКПО, относно корекциите, на основание чл. 26, ал. 1 ЗКПО, на декларирания от дружеството – жалбоподател финансов резултат, съответно за годините 2013 – 2017, със стойността на отчетените разходи по фактурите от Й.“ Е., [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], така както е изменен (актът) с Решение № 2157/19.12.2019 г. на директора на Д. „ОДОП“ - С.. При положение, че са отчетени разходи по фактури, които са дискредитирани, обосновано и правилно е прието, че тези разходи не следва да бъдат признати за данъчни цели, с оглед разпоредбата на чл. 26, ал. 1, т.т. 1, 2, вр. чл. 77 и чл. 78 ЗКПО.

Ревизионен акт № Р-22221418007403-091-001/31.07.2019 г., в оспорените части, потвърдени/изменени с Решение № 2157/19.12.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С. е материално законосъобразен и обоснован, от гледна точка на установените със ЗДДС специални изисквания за упражняване на правото на данъчен кредит и предвид установените с ДОПК процесуални правила за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства. Актът е издаден от компетентни, надлежно оправомощени органи по приходите. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3 255 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма] се оспорва издадения от органи по приходите, при ТД на НАП – С. РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221418007403-091-001/31.07.2019 г., В ЧАСТИТЕ, потвърдени/изменени с Решение № 2157/19.12.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

ОСЪЖДА [фирма] - ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3 255 лв. (три хиляди, двеста и петдесет, и пет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: